

Тежко е, при такава обстановка, човекът да бже закованъ въ окопа: да стои подъ неприятелскитѣ куршуми не само безъ движение, но безъ да види отъ кждѣ идатѣ тѣ. Нервитѣ, въ такъвъ случай, биватъ напръгнати. Въ умътъ се тълпятъ най мрачнитѣ картини. А въ душата? Въ душата, подъ гнета на неизвѣстността за участиа на шипченския отрядъ — цѣлата армия, а слѣдователно — участиа на България, се испытватъ ужасни болки.

— Ехъ, защо ли не ни испратятъ помощъ, та да погнемъ тѣзи поганци и се избавимъ отъ това мжчително състояние, да стоимъ като къртове въ дупка, казваха опълченцитѣ.

Азъ станахъ и отидохъ къмъ стрѣлковитѣ ложементи. Веднага куршумитѣ запищяха и западаха около ми.

— Ваше благородие! Елате, елате скоро тукъ. Седнете, защото проклѣтия Арапинъ ще ви удари, ме посрѣцнаха опълченцитѣ въ лѣвофланговия ложементъ.

При всичко, че и отъ резервния ложементъ се виждаше твърдѣ добръ, какво се вършеше на неприятелската позиция, но азъ запитахъ и опълченцитѣ.

— Какво има, юнаци? какво се върши у противника? и много ли турци катурнахте?

Взводния командиръ се приближи при мене и ми от-
рапортува, че въ взводътъ му имало единъ убитъ и единъ легко раненъ и, че този послѣдния останалъ въ строя.

— Чакаме ги, ваше благородие, да ни атакуютъ, че да ги угостимъ съ нашитѣ залпове. Но днесъ проклѣтитѣ не се мърдатъ отъ мѣстата си. Седятъ подъ дебелиѣ сѣнки, като че ли ги е страхъ отъ слънчевитѣ лъчи, и отъ тамъ току попукуватъ.

Съ тия думи опълченцитѣ ми показаха на клончеститѣ дървета и камънаци, задъ които бѣше засѣдналъ Арапина съ своитѣ другари — стрѣлци.

Азъ извадихъ бинокля съ цѣлъ да разгледамъ турскитѣ стрѣлци, засѣднали въ камънацитѣ.

— Ваше благородие, елате ей тукъ. Тукъ по безопасно ще бже, ме покани взводния командиръ,